

schetsen en teekeningen, rondwalend door de straten, maar nog meer afkeerig van menschen zien en spreken. Men liet hem stil begaan; hij betrok weer zijn oude kamers, antwoordde op onbescheiden vragen niet meer of minder dan hij zelf wilde; wijzer maakte hij trouwens niemand.

„Hoor eens, Frank,” zeide mevrouw hem op zekeren Zaterdagavond, „morgen is Lotje jarig en zij verwacht ons allen te dineeren. Je komt toch ook mee, niet waar?”

„Och, moeder u weet dat ik diners verafschuw.”

„Maar 't is geen diner! 't is heel, heel entre nous! Je bent nu nog niet bij Charlotte aan huis geweest en 't arme schepsel is er zoo opgesteld dat je er bij bent. Dan zal ik al mijn kinderen bij elkaar zien, eigen en aangetrouwde.”

Zij zweeg plotseling en dacht aan Frank's vermiste vrouw.

Hij scheen het niet eens op te merken.

„Doe 't voor mijn plezier,” drong zijn moeder aan en eindelijk beloofde hij: „Ik zal eens kijken.”

Meta en Sophie gluurden om het hoekje; zij waren zeer in spanning naar Franks antwoord en nauwelijks was hij heengegaan of zij vroegen:

„Wat heeft hij gezegd, Ma? Komt hij?”

„Hij zal eens kijken.”

Het kijken viel naar den zin der familie uit, want den volgenden avond op den bepaalden tijd verscheen Frank in onberispelijk avondtoilet in de woning zijner zuster, waar de overige familie reeds was aangekomen.

„Wat ziet hij er toch knap uit,” fluisterde zijn moeder haar schoondochter in, „wat is 't toch jammer, vreeselijk jammer; hij gaat denzelfden weg op als zijn oom Theo.”

Het onderonsje was nogal uitgebreid, want daartoe behoorden ook eenige familieleden van de Zandbergen; het gastvrouwkje was een beetje zenuwachtig, geagiteerd; zij was in den laatsten tijd wat prikkelbaar; 't kostte haar moeite haar gewone liefde te bewaren, en wie haar 't meest ergerde, was juist haar lievelingsdienstbode Marie.

Waardoor? Dat wist zij zelf niet; misschien juist door haar volmaaktheid; Lotte had zoo gaarne eens iets op haar aan te merken gehad, maar dat kon zij niet; wanneer zij eens boos werd om niets, dan had die Marie zoo'n manier over zich alsof zij zeggen wilde:

„Mevrouw is heel goed maar mevrouw is niet toerekenbaar. Ik zal haar zin doen, ik weet het wel beter maar aan kinderen en gekken geeft men veel toe!”

Het gewichtige oogenblik was daar, wanneer het gesprek tusschen de gasten begint te kwijnen, wanneer telkens een nieuw onderwerp aangeroerd wordt maar van zelf weer valt, en bij elk geritsel verlangend en toch schijnbaar onwillekeurig naar de deur gezien wordt, of daar niet eindelijk de verwachte boodschap verschijnt.

Mevrouw Zandberg vooral had moeite haar verstand bij elkander te houden; er waren zooveel dingen, waarover zij zich ongerust maakte. De vol-au-vent was er nog niet en zij wist niet of de bavaroise wel stijf zou worden en de